

Nuntă funerară

Claudiu Ciobanu

Cerul se năruie,
Pământul să tremure,
Norii se-adună,
Pregătiți de furtună.
Corbii atacă,
Se năpustesc după pradă.
Se-aud demonii
Cum murmură blasfemii.

O tânără mireasă,
Aleargă disperată.
Rochia ce-o poartă
De copaci se-agață
Crengile îi lasă
Răni adânci pe față.
Dar nu vrea să se-oprească,
Căci mirele o așteaptă
Să-și dea ultima suflare din viață.
În brațele ei să-și petreacă,
Ultimul moment cu ea să-l împartă.

În genunchi ea cade,
Regele-i pe moarte.
Și nici măcar nu se zbate.
Vrea să scape de toate
Sperând că măcar după moarte
De liniște să aibă parte.

Îi dă cămașa de pe gât la o parte
Să poată să vadă de mai aproape
Rana provocatoare de moarte.

Are gâtul secerat
De sabie sfărâmat
E de-a dreptul incredibil
Cum e posibil
Dacă el e invincibil?

Regina își ia regele în brațe,
Lacrimile-i curg, i se scurg
Se amestecă cu sângele lui
Care nu se poate opri nicicum.

Cu ultima lui putere
Pleoapele și le deschide-n tăcere.
Privește spre-a lui mireasă,
Găsind puterea să îi zâmbească.

Liniștea le-nconjoară
Suferința să le-adoarmă.
Noaptea lor nupțială
S-a transformat....
În noapte funerară.